

Проповед на Неделя осма след Петдесетница

Братя и сестри,

Чудото, сторено от Господа – насищането на 5000 души с 5 хляба и 2 риби, това чудо е тъй поразително, че и четиримата евангелисти го отразяват. Изумително е разкриването на Божията милост. Творецът на небето и земята, Онзи чрез Когото всичко е станало, милее за всеки от нас. Мнозина, донесли своите болни, голямо множество народ – жени, деца старци очакват Божието снизхождение, търсят Христовата проповед и Христовите изцеления.

Господ знае, че ние сме плът. Сам приел плът за нашето спасение, Синът Божи не ще остави дошлите за помощ и просещите озарение.

Бог, Той изцелява, Той проповядва, Той насища по чудесен начин многохилядното множество. Пет хляба и две риби са достатъчни щом сред нас е Спасителят.

Онези, които са видели глад, знаят колко е страшно да си гладен, колко тежко е да няма какво да дадеш на децата си, които са малки и не разбират какво е оскъдица. Предходните поколения, преживели Балканската, Междусъюзническата, Втората световна война, знаят добре какво е глад. Ние все още не знаем, по Божия милост, какво е истински недоимък.

Да се уповаваме Богу, защото всичко е в Неговата ръка. И едно врабче не пада от стрехата без Божията воля. Онзи, Който насити 5 хиляди души, Онзи, Който нахрани и 4-те хиляди със 7 хляба (напомням, че това са две различни евангелски случки), Господ Иисус Христос – Всеподателят на богатата е силен да помогне всекиму. Въпросът е дали ние се осъзнаваме като Божии чедра, дали жадуваме да изпълняваме Христовия закон за любовта, дали треперим над спасението на душите си. Защото това е най-важното – стремежът, пътят към спасение. И ако даде Господ да добием макар и трошица благодат, без да я пропилеем, ще можем да имаме дръзновена молитва, ще можем да помогнем на други.

Да не забравяме да нахраним някого в нужда, да не забравим да нахраним и нашата душа с молитва, псалмопение и борба с недъзите. Ето започна Богородичният пост. Призоваваме Майката Божия за застъпница, та да не пропилеем това благодатно време.

Да постим според мярата на нашите сили, като гледаме да не лукавстваме и да търсим поводи за облекчаване на поста. Но пък имайки болести, да не се претоварваме с прекалено строг пост, който не е съизмерен на нашите телесни немоци. Да гледаме да принесем покаяние, нелицемерна изповед, да прекратим осъждането, гнева, ропота, завистта, чревоугодието, което ни кара да правим постни деликатеси, да отстраним всяка вражда,

всяка прекомерна житейска грижа, всичко, което води към нерадение. Да не се лишаваме от Свето Причастие, помнейки Господните слова: „**Който яде Моята плът и пие Моята кръв има живот вечен и Аз ще го възкреса в последния ден.**“ По никакъв повод - прекомерна работа, ремонти, труд по земеделие и градини или пък отпуска и почивка, по никакъв повод да не се отдалечаваме от Светата Чаша. И да се молим на Майката Божия, облажаваната от всички родове Небесна Царица, да се молим тя да ни помага и да се застъпва за нас. Амин!

2020 г.